

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Jany Baricovej a členiek JUDr. Eleny Krajčovičovej a JUDr. Jarmily Urbancovej v právnej veci žalobcu **S. S.**, bytom **B.**, *zastúpeného JUDr. P.K., advokátom Advokátskej kancelárie so sídlom F.*, proti žalovanému **Ministerstvu vnútra Slovenskej republiky**, so sídlom Pribinova 2, Bratislava o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. p. SLV-3/PK-2009 z 01. júla 2009 na odvolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 12. januára 2011, č. k. 2S/169/2009-42, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 12. januára 2011, č. k. 2S/169/2009-42 **p o t v r d z u j e .**

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

O d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Bratislave (ďalej aj „krajský súd“) zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. p. SLV-3/PK-2009 z 01.07.2009, ktorým zamietol rozklad žalobcu a potvrdil prvostupňové rozhodnutie č. 569 z 02.12.2008 o prepustení žalobcu zo služobného pomeru príslušníka

Policajného zboru podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z. z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 73/1998 Z. z.“).

Krajský súd v odôvodnení rozhodnutia uviedol, že 30.09.2008 ako člen hliadky Obvodného oddelenia Policajného zboru Nitra N-105 spolu s veliteľom kpt. Mgr. M. G. počas výkonu služby od 08:20 hod. vykonávali eskortu obvineného P. D. z cely policajného zaistenia na Okresný súd v Nitre z dôvodu rozhodovania o jeho vzatí do väzby. Po príchode do budovy Okresného súdu Nitra hliadka spútaného obvineného pred pojednávacou miestnosťou posadila na lavičku, kde žalobca podal ruku tam prítomným dvom osobám. Počas čakania sa veliteľ hliadky potreboval vzdialiť na WC, preto prikázal žalobcovi, aby počas jeho neprítomnosti vykonával stráženie obvineného. Po jeho odchode žalobca odstúpil od obvineného asi 5 metrov a umožnil dvom neznámym osobám slovne komunikovať s obvineným asi 5 minút. Po návrate veliteľa hliadky už táto komunikácia bola ukončená. Uvedené konanie menovaného sledoval prokurátor Mgr. E. C., ktorý neskôr v neznámych osobách spoznal D. P. a A. H., záujmové osoby PZ s kriminálnou minulosťou. Skutkový stav bol zadokumentovaný vlastným šetrením nadriadeného, ktorý sa oboznámil so sťažnostným spisom oddelenia kontroly Krajského riaditeľstva PZ Nitra, č. p.: KRP-248/OK-St-2008 a ako dôkazy v zmysle § 238 zákona použil najmä podanie námestníka krajského prokurátora v Nitre č. Kv 38/2008-17 zo dňa 01.10.2008, úradný záznam prokurátora Okresnej prokuratúry v Nitre Mgr. E. C. zo dňa 01.10.2008, úradné záznamy prokurátorov KRP v Nitre Mgr. M. S. a JUDr. J. L. zo dňa 30.09.2008, záznamy o podaní vysvetlenia Mgr. M. F., nstržm. M. S., kpt. M. G. a žalobcu a zápisnicu z prešetrenia predmetnej sťažnosti zo dňa 20.10.2008. Žalobca v zákonnej lehote proti prvostupňovému rozhodnutiu podal rozklad. Rozhodnutím žalovaného č. p.: SLV3/PK-2009 zo dňa 01.07.2009 bol rozklad žalobcu zamietnutý a rozkladom napadnutý personálny rozkaz potvrdený. V odôvodnení rozhodnutia sa konštatuje, že v konaní o prepustení policajta zo služobného pomeru za dôkaz môžu slúžiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť a objasniť skutočný stav vecí a ktoré sú v súlade s právnymi predpismi. Nadriadený v personálnom konaní, ktoré je samostatné od iných druhoch konaní, či už disciplinárneho alebo trestnoprávneho, hodnotil všetky zadovážené dôkazy podľa vlastnej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky v ich vzájomnej súvislosti a dospel k záveru, že žalobca svojím protiprávnym konaním porušil služobnú prísahu a služobnú povinnosť zvlášť hrubým spôsobom a jeho ďalšie ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby, keď konanie uvedené

v odôvodnení napadnutého rozhodnutia a zakladajúce dôvod prepustenia žalobcu zo služobného pomeru príslušníka policajného zboru (ďalej aj „PZ“), bolo preukázané zhromaždenými dôkazmi. Ďalej sa v administratívnom spise nachádzajú prezenčné listiny z preškolenia zo dňa 13.06.2005 zamestnancov OO PZ v Nitre ku zákonným normám, nariadeniam, pokynov a rozkazov, ďalej z preškolenia zo dňa 15.06.2005 ku právnym predpisom vrátane Nariadenia Ministra vnútra Slovenskej republiky č. 50/2005 o eskortovaní osôb, z preškolenia zo dňa 13.06.2005 k predpisom vrátane Nariadenia Ministra vnútra Slovenskej republiky č. 49/1993 o eskortovaní osôb a tiež z preškolenia zamestnancov Krajského riaditeľstva PZ Nitra vrátane žalobcu zo dňa 18.02.2008 k predpisom vrátane Nariadenia Ministra vnútra Slovenskej republiky č. 49/1993 o eskortovaní osôb.

Po poukaze na ustanovenia § 244 ods. 1 OSP, § 17 ods. 1, § 48 ods. 3 a § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z. z. krajský súd konštatoval, že žalobca pri vzniku služobného pomeru policajta zložil služobnú prísahu, v ktorej okrem iného sľúbil, že bude čestný, statočný a disciplinovaný. Pod služobnou disciplínou zákon č. 73/1998 Z. z. rozumie dôsledné plnenie povinností ustanovených ústavou, ústavnými zákonmi, ďalšími všeobecne záväznými predpismi, služobnou prísahou, rozkazmi, nariadeniami, príkazmi a pokynmi nadriadených (§ 47). Svedomité, riadne a včasné plnenie úloh uložených uvedenými normami patrí aj medzi základné povinnosti policajta (§ 48 ods. 1 písm. a/). Každý príslušník Policajného zboru má väčšiu zodpovednosť za svoje konanie a pri svojom správaní má byť vzorom vo vzťahu k ostatným občanom. Nariadením ministra vnútra č. 49/1993 o eskortovaní osôb z 21.09.1993 bolo výslovne ustanovené, že eskortujúci policajti majú povinnosť zamedziť iným osobám v prístupe k eskortovaným osobám a dorozumievaniu sa s nimi. S týmto nariadením bol oboznámený každý policajt vrátane žalobcu. Prvostupňový správny orgán zákonným a nespochybniteľným spôsobom zistil vyššie uvedený skutkový stav, preto niet pochýb o tom, že porušením predpisov hore uvedeným spôsobom sa ohrozil dôležitý štátny záujem, ktorým je zamedziť takému správaniu alebo situácii, ktoré znemožnia, podstatne sťažia alebo sú spôsobilé sťažiť trestné konanie, a aby sa trestné činy náležite zistili a ich páchatelia boli podľa zákona spravodlivo potrestaní. Pokiaľ sa takéhoto konania dopustí príslušník PZ, nemožno jeho správanie inak kvalifikovať ako hrubé porušenie služobnej disciplíny a služobných povinností a jeho ďalšie zotrvanie v služobnom pomere je v rozpore s dôležitými záujmami štátnej služby. Ak by sa v Policajnom zbore podobné správanie tolerovalo, mohlo by to mať za následok pokles jeho nevyhnutnej a potrebnej autority a dôvery. V pripojenom administratívnom spise sa nachádza dostatok dôkazov, ktoré žalobcu usvedčujú z toho, že sa hore opísaného skutku dopustil. Pokiaľ žalobca namietal,

že v personálnom konaní neboli vypočutí ním navrhovaní svedkovia (eskortovaná osoba a s ňou údajne komunikujúce osoby), krajský súd bol toho názoru, že žalovaný zabezpečil pre riadne rozhodnutie dostatok právne relevantných dôkazov a vypočutím navrhovaných svedkov, ktorí z pochopiteľných dôvodov, keďže by sa vystavili potenciálnemu stíhaniu, by pre vlastnú ochranu akúkoľvek komunikáciu popreli. Zadovážené dôkazy vypovedali jednoznačne a vo vzájomnej súvislosti sa dopĺňali a nespochybňovali, preto správny orgán bol oprávnený považovať dokazovanie za úplné pre rozhodnutie vo veci, s čím sa vysporiadal aj v odôvodnení napadnutého rozhodnutia.

Pokiaľ ide o súdom posudzovanú otázku týkajúcu sa dodržania dvojmesačnej lehoty na rozhodnutie a doručenie rozhodnutia o prepustení žalobcovi, ani tu krajský súd nezistil nezákonnosť postupu žalovaného a konštatoval, že nakoľko od okamihu, kedy sa nadriadený s personálnou právomocou voči žalobcovi dozvedel o dôvode prepustenia, neuplynuli do dňa doručenia personálneho rozkazu žalobcovi viac ako dva mesiace a zákonom stanovenú lehotu považoval za dodržanú. Návrh na prepustenie žalobcu zo služobného pomeru podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákona spolu s podkladovým materiálom bol doručený ministrovi vnútra dňa 28.11.2008 a rozhodnutie o prepustení bolo žalobcovi doručené dňa 02.12.2008. Pre začiatok plynutia subjektívnej lehoty je podstatné, kedy nadriadený dôvod prepustenia zistil, pričom je potrebné rozlišovať, že oprávneným v zmysle zákona nie je každý služobný funkcionár, ktorý je oprávnený voči žalobcovi prijať personálne alebo disciplinárne opatrenia. Takouto osobou v danom prípade bol len Minister vnútra Slovenskej republiky a nik iný. Súd sa stotožnil s argumentáciou žalovaného, že až deň, kedy sa nadriadený s personálnou právomocou vo vzťahu k žalobcovi oboznámil s oznámením dôvodným pre vydanie personálneho rozkazu, je dňom začatia konania o prepustení policajta zo služobného pomeru. Naopak, súd sa nestotožnil s názorom žalobcu, že na štátnozamestnanecký pomer policajta je cez analógiu aplikovateľný právny záver vyplývajúci z judikátu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. R 64/1973, že o dôvode výpovede sa dozvie zamestnávateľ okamihom, kedy ho zistí ktorýkoľvek jeho zamestnanec. Skúmaný právny vzťah týkajúci sa účastníkov konania nespadá do sféry súkromného, ale verejného práva a logike žalobcu odporuje znenie na vec sa vzťahujúcich právnych predpisov (§ 3 zákona, Organizačný poriadok žalovaného). K otázke začatia plynutia lehoty na rozhodnutie podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z.z. uviedol, že len získanie relevantných overených a overiteľných informácií a dôvodov na prepustenie možno považovať za kvalifikované zistenia v zmysle zákona. Samotné oznámenie a zozbierané dôkazy bez ich sumarizácie a vyhodnotenia nemožno stotožňovať s výsledkami zisťovania o porušení služobnej

povinnosti a služobnej prísahy, pričom za okamih zistenia dôvodu prepustenia policajta zo služobného pomeru je treba považovať okamih, kedy sa nadriadenému s takouto personálnou právomocou, teda ministromi, predložia podklady v rozsahu umožňujúcom právne posúdenie a rozhodnutie.

K námietke žalobcu, že personálne konanie na tom istom skutkovom základe sa začalo i voči veliteľovi hliadky Mgr. M. G., avšak na rozdiel od žalobcu nebolo prijaté žiadne disciplinárne opatrenie, čo je v rozpore so zásadou materiálnej rovnosti, pretože správne orgány sú povinné skutkovo zhodné prípady posudzovať zhodne a zabrániť tak neodôvodneným preferenciám, poukázal krajský súd na to, že tomuto príslušníkovi PZ, ako vyplýva z administratívneho spisu, protiprávne konanie nebolo zadováženými dôkazmi jednoznačne a bez pochybností preukázané a eventuálne pochybenie v prípade personálneho konania voči Mgr. M. G. nie je dôkazom nezákonnosti rozhodnutia preskúmanom v tomto konaní.

Z uvedených dôvodov bol krajský súd toho názoru, že správne orgány oboch stupňov postupovali v súlade so zákonom, keď konanie žalobcu posúdili ako obzvlášť závažné porušenie služobnej prísahy a služobných povinností, ktoré za zistených okolností odôvodňovali záver, že ponechanie žalobcu v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby.

O náhrade trov konania rozhodol podľa § 250k ods. 1 OSP tak, že neúspešnému žalobcovi právo na ich náhradu nepriznal.

Proti tomuto rozhodnutiu podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie. Navrhol, aby najvyšší súd v súlade s § 250ja ods. 3 OSP rozsudok krajského súdu zmenil tak, že zruší napadnuté rozhodnutie žalovaného a vec vráti žalovanému správneho orgánu na ďalšie konanie, pretože rozhodnutie správneho orgánu nie je v súlade so zákonom alebo aby v súlade s § 221 ods. 1 písm. h/ OSP z dôvodov § 205 ods. 2 písm. c/, d/, f/ OSP napadnutý rozsudok zrušil a v súlade s § 221 ods. 2 OSP vrátil vec súdu prvého stupňa na ďalšie konanie a rozhodnutie. Uviedol, že všetky právne a skutkové argumenty, ktoré svedčia v prospech žalobcu, sú podrobne rozvedené a vysvetlené v podanej žalobe, a to vrátane použitia príslušných zákonných ustanovení, judikatúry súdov, ako i literatúry a názorov právnej vedy a následne ešte zvýraznené a doplnené a podrobne rozvedené v stanovisku žalobcu zo dňa 21.10.2009, ktoré podal k vyjadreniu žalovaného k podanej žalobe. Týmto stanoviskom sa krajský súd vo svojom rozhodnutí nezaoberal ani jedinou vetou. V žalobe a stanovisku zo dňa 21.10.2009 zaujal stanoviská a podrobné rozборы k dodržaniu, resp. nedodržaniu

zákonom stanovenej lehoty na doručenie rozhodnutia o prepustení policajta z policajného zboru, je tu vysvetlené ako je potrebné v súlade so zákonom vysvetľovať pojem nadriadený uvedený v § 192 ods. 5 zákona č. 171/1993 Z.z., sú tu rozvedené argumenty k neúplnosti zistenia skutočného stavu veci, argumenty k tomu, či došlo k porušeniu služobnej prísahy alebo služobnej povinnosti, či išlo o zvlášť hrubé porušenie, či ponechanie policajta v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby, vysvetlená forma zavinenia a vysvetlené porušenie zásady materiálnej rovnosti. V stanovisku podal výklad k správnej úvahe, k zásade reformatio in peius v správnom konaní, podrobne rozviedol otázku zavinenia a v závere stručne zhodnotil celý nezákonný postup žalovaného. Na tieto písomné podania v plnom rozsahu v odvolaní poukázal, týchto sa naďalej pridržiaval a žiadal, aby najvyšší súd v ich intenciách posudzoval podané odvolanie, pretože krajský súd v rozpore so zásadou spravodlivosti uvedenej v § 1 a v §117 ods. 1 OSP ako i v rozpore so zásadou rovnosti účastníkov konania uvedenej v § 18 prvá veta OSP, jeho žalobu prejednal arbitrárnym spôsobom s tým, že do svojho rozhodnutia jednoznačne zobral iba argumenty uvedené v napadnutom rozhodnutí žalovaného a v jeho vyjadrení k podanej žalobe, pričom všetky žalobcom uvedené skutkové a právne tvrdenia buď nezobral vôbec do úvahy alebo sa nimi ani nezaoberal. Poukázal na nerovné postavenie účastníkov konania, keď na jednej strane vystupuje štát – ministerstvo vnútra, ktoré sú jedným dychom policajtovi chlebobdarcom – zamestnávateľom, ale aj protistranou a zároveň sudcom a na druhej policajt, ktorý sa javí ako bezprávny subjekt. V konečnom efekte všetko je vecou správnej úvahy správneho orgánu, ktorý si v zásade môže svojím spôsobom robiť čo chce a vykladať si pojem porušenia služobnej prísahy alebo služobnej povinnosti zvlášť hrubým spôsobom ako i pojem ponechanie v služobnom pomere na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby ako chce, s tým že súdy alibisticky k tomu poznamenávajú, že im neprináleží preskúmať takýto právne neurčitý pojem, a teda sám súd nemôže dospieť k záveru, že vytýkané konanie dosahuje takú alebo onakú intenzitu, pretože by tým vstupoval do právomoci orgánu exekutívy, ktorá mu neprináleží (napr. rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vo veci 1Sžo/23/2008). Výkladom súdu bolo znegovane ústavou zaručene právo na spravodlivý súdny proces.

Žalobca si uplatnil aj náhradu trov konania.

Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu navrhol napadnutý rozsudok krajského súdu ako vecne správny potvrdiť, pričom sa v plnom rozsahu pridržiaval vyjadrenia, ktoré bolo zaslané Krajskému súdu v Bratislave pod č. p.: SLV-123/PS-S-2009 zo dňa 18.09.2009, v ktorom

sa podrobne vyjadril ku všetkým relevantným námietkam, na ktoré v podanej žalobe žalobca poukazoval. Vyslovil názor, že v samostatnom personálnom konaní postupoval dôsledne v súlade s ustanoveniami zákona, ako aj s ustálenou súdnou praxou, judikatúrou, a to či už Krajského súdu v Bratislave, Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, prípadne Ústavného súdu Slovenskej republiky, tzn. súdov, ktoré preskúmavali a preskúmavajú zákonnosť rozhodnutí a postupov žalovaného vo veci prepustenia príslušníka PZ podľa ustanovenia § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z.z. Skutočnosť, že žalobca vo veci praktickej aplikácie ustanovenia § 192 ods. 1 písm. e/ tohto zákona má odlišný názor, ako ustálená súdna prax, s ktorou sa žalovaný stotožnil a vo svojej činnosti túto v plnom rozsahu aplikuje, nemôže žalovaný v žiadnom smere ovplyvniť.

K námietke žalobcu, že krajský súd sa v napadnutom rozsudku nezaoberal jeho stanoviskom, ktoré zaslal k podanému vyjadreniu žalovaného uviedol, že podľa § 250h ods. 1 OSP až do rozhodnutia súdu môže žalobca rozsah napadnutia správneho rozhodnutia obmedziť; rozšíriť ho môže len v lehote podľa § 250b OSP.

V súlade s doterajšími podaniami sa opäť vyjadril k pojmu nadriadený s odkazom na príslušné platné predpisy, poukázal, že pokiaľ ide o otázku zavinenia, zákon č. 73/1998 Z. z. v ustanovení § 192 ods. 1 písm. e/ nevyžaduje, aby k porušeniu služobnej prísahy alebo služobnej povinnosti zvlášť hrubým spôsobom došlo úmyselným konaním. Podľa ustálenej judikatúry Najvyššieho súdu SR za porušenie služobnej prísahy alebo služobnej povinnosti zvlášť hrubým spôsobom sa nemôže vyžadovať porušenie takej intenzity, ktorá by bola charakterizovaná ako úmyselné konanie (číslo judikátu 60/2002). Nariadenie Ministra vnútra SR č. 18/2008 o niektorých konaniach, ktoré zakladajú dôvod prepustenia príslušníka PZ zo služobného pomeru, ktoré sa považuje za interný predpis, stanovuje len niektoré druhy protiprávných konaní, ktoré môžu zakladať dôvod na prepustenie policajta zo služobného pomeru podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z. z., ide tu však len o demonštratívny výpočet. V konaní o prepustení príslušníka PZ zo služobného pomeru podľa uvedeného ustanovenia zákona sa predovšetkým vyžaduje naplnenie zákonných podmienok tam stanovených. Žalovaný v napadnutom rozhodnutí konštatoval, že porušenia služobnej prísahy alebo služobnej povinnosti sa môže policajt dopustiť aj z nedbanlivosti a nemusí ísť len o úmyselné konanie. V konaní o prepustení zo služobného pomeru zákon vyžaduje preukázanie porušenia služobnej prísahy alebo služobnej povinnosti zvlášť hrubým spôsobom s podmienkou, že ponechanie príslušníka PZ v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby. Protiprávne konanie, ktorého sa žalobca dopustil, je potrebné považovať za konanie, ktoré je nezlučiteľné s postavením príslušníka PZ ohrozujúce vážnosť

PZ a dôveru v tento zbor. Žalovaný nie je povinný preukazovať žalobcovi úmyselné konanie, resp. akú konkrétnu výhodu z tohto konania mohol mať, a to či už eskortovaný alebo iné osoby, ktorým žalobca svojím protiprávnym konaním umožnil komunikovať s obvineným, ale v zmysle ustanovenia § 192 ods. 1 písm. e/ zákona je povinný žalobcovi preukázať naplnenie všetkých zákonných podmienok stanovených v tomto ustanovení zákona.

Žalovaný mal za to, že v čase rozhodovania o prepustení žalobcu v medziach zákona v súlade s povolenou voľnou úvahou (správne uváženie), v ktorej je nezastupiteľný, posúdil intenzitu porušenia služobnej prísahy a služobnej povinnosti žalobcu a v súlade so zákonom aj rozhodol. Protiprávne konanie bolo žalobcovi v čase rozhodovania o jeho prepustení zo služobného pomeru príslušníka PZ riadne a v súlade so zákonom preukázané dôkazmi obsiahnutými v spise, s ktorými sa mal možnosť oboznámiť aj žalobca. Vykonanými dôkazmi tak, ako to už bolo uvedené, je protiprávne konanie žalobcovi v dostatočnom rozsahu preukázané. Práve zadovážené dôkazy podľa názoru žalovaného usvedčujú žalobcu zo spáchania protiprávneho konania.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP) preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v medziach a rozsahu podaného odvolania (§ 246c ods. 1 veta prvá OSP a § 212 ods. 1 OSP) odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 OSP), keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke najvyššieho súdu www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a ods. 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2 OSP), a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nie je možné priznať úspech.

Najvyšší súd považoval úvodom za potrebné uviesť, a to v súvislosti s námietkou žalobcu týkajúcej sa postavenia žalobcu a žalovaného v tomto konaní, že podľa čl. 1 ods. 1 veta prvá Ústavy Slovenskej republiky je Slovenská republika zvrchovaným, demokratickým a právnym štátom. Neoddeliteľným atribútom právneho štátu je aj správne súdnictvo.

Ochrana verejných subjektívnych práv fyzických a právnických osôb zo strany správnych súdov má subsidiárny charakter vo vzťahu k ochrane, ktorú poskytujú orgány verejnej správy. Preto fyzická alebo právnická osoba, ktorej práva boli porušené alebo ohrozené má sa prioritne domáhať ochrany svojich práv na správnom orgáne. Ak nedošlo k náprave a ochrane zo strany orgánov verejnej správy, je možné, aby fyzická alebo právnická

osoba sa domáhala ochrany svojich práv na správnom súde. Vyplýva to z historicky daného a v Slovenskej republike ústavne garantovaného postavenia správneho súdnictva, ktorého úlohou nie je nahrádzanie vecných kompetencií orgánov verejnej správy, ale zabezpečenie ich kontroly nezávislou súdnou mocou.

Podľa čl. 142 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky súdy preskúmajú aj zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy a zákonnosť rozhodnutí, opatrení alebo iných zásahov orgánov verejnej moci, ak tak ustanoví zákon. Preskúvanie zákonnosti rozhodnutí orgánov verejnej správy v intenciách článku 46 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky sa uskutočňuje podľa ustanovení druhej a tretej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku.

V správnom súdnictve prejednávajú súdy na základe žalôb prípady, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu (§ 247 ods. 1 OSP).

V prejednávanej veci bolo úlohou súdu preskúmať na základe žaloby podanej podľa § 247 a nasl. OSP zákonnosť rozhodnutia a postupu Ministerstva vnútra Slovenskej republiky č. p. SLV-3/PK-2009 z 01. júla 2009, ktorým zamietlo rozklad žalobcu a potvrdilo Personálny rozkaz Ministra vnútra Slovenskej republiky č. 569/2008 zo dňa 02.12.2008, na základe ktorého bol žalobca podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z.z. prepustený zo služobného pomeru príslušníka PZ. Krajský súd žalobu zamietol.

Žalobca svoju žalobu odôvodnil tým, že napadnuté rozhodnutie bolo vydané po zákon stanovenej prekluzívnej lehote, došlo k zúženému výkladu pojmu „nadriadený“, nebol dostatočne zistený skutkový stav (neboli vypočutí žalobcom navrhnutí svedkovia) a taktiež nebolo preukázané, že žalobca svojím konaním naplnil skutkovú podstatu ustanovenia § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z.z. Bola porušená zásada materiálnej rovnosti, keď za rovnaké konanie jeden policajt zostal nepotrestaný.

Svoje odvolanie proti rozhodnutiu krajského súdu odôvodnil tým, že rozhodnutie o jeho prepustení zo služobného pomeru je v rozpore so zákonom a spravodlivosťou, nakoľko bolo vydané po zákonom stanovenej prekluzívnej lehote a nebolo preukázané, že sa dopustil konania uvedeného v ustanovení § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z.z., že jeho

zotrvanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby. Ďalej neboli vypočutí žalobcom navrhnutí svedkovia, nebola dodržaná zásada materiálnej rovnosti, nakoľko za rovnaké konanie traja policajti boli prepustení zo služobného pomeru a jeden zostal úplne nepotrestaný a súd pri rozhodovaní veci nezobral do úvahy jeho stanovisko z 21.10.2009, v ktorom podal výklad k správnej úvahe, k zásade reformatio in peius v správnom konaní, podrobne rozviedol otázku zavinenia a v závere stručne zhodnotil celý nezákonný postup žalovaného.

Najvyšší súd po oboznámení sa s administratívnym a súdnym spisom dospel k záveru, že krajský súd sa v dostatočnom rozsahu vysporiadal so všetkými relevantnými námietkami žalobcu, na ktoré poukazoval v podanej žalobe a rozhodol v súlade s Občianskym súdnym poriadkom, keď žalobu zamietol. Rozsudok krajského súdu bol vydaný po riadnom zistení skutočného stavu veci, obsahuje predpísané náležitosti a je v dostatočnom a zrozumiteľnom rozsahu odôvodnený. Najvyšší súd sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia (§ 219 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP) a zdôrazňuje, že podľa ustálenej judikatúry najmä Ústavného súdu Slovenskej republiky úlohou súdu v správnom súdnictve nie je nahradzovať činnosť správnych orgánov, ale len preskúmať zákonnosť ich postupov a rozhodnutí, teda to, či kompetentné orgány pri riešení konkrétnych otázok vymedzených žalobou rešpektovali príslušné hmotnoprávne a procesnoprávne predpisy. Z ustanovení čl. 47 ods. 2 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky ani z čl. 37 ods. 2 a čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd nemožno vyvodit' právo účastníka konania a tomu zodpovedajúcu povinnosť orgánu verejnej moci konajúceho vo veci vykonať všetky dôkazy označené účastníkom konania. Zásada voľného hodnotenia dôkazov v spojení s princípom legality a zásadou spravodlivého rozhodnutia umožňujú orgánu verejnej moci vykonať iba tie dôkazy, ktoré sú podľa jeho úvah potrebné na objasnenie právne významných skutkových okolností relevantných pre spravodlivé rozhodnutie v danej veci. Na ústavnosť odôvodnenia nie je totiž potrebné, aby sa v ňom uvádzali odpovede na všetky, a to aj nepodstatné a pre vec bezvýznamné okolnosti alebo návrhy účastníka konania, aj keď účastník konania ich vníma ako relevantné. Skutočnosť, že účastník sa s názorom súdu nestotožňuje, nepostačuje sama o sebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu rešpektuje tiež názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd

nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok.

Najvyšší súd na tomto mieste dáva do pozornosti, že služobný pomer policajta vznikajúci mocenským aktom služobného funkcionára (rozhodnutím o prijatí) je svojou povahou právnym pomerom štátnozamestnaneckým – verejnoprávnym a po celou dobu svojho priebehu sa výrazne odlišuje od pomeru pracovného, ktorý je naopak pomerom súkromnoprávnym a účastníci ktorého majú rovné postavenie. Služobný pomer sa od pomeru pracovnoprávneho výrazne odlišuje aj spôsobmi svojho skončenia – služobný pomer policajta sa tiež končí mocenským aktom – rozhodnutím o prepustení policajta zo služobného pomeru zo zákonom stanovených dôvodov, ktoré vydáva minister vnútra (§ 3 zákona č. 73/1998 Z.z.).

Pokiaľ ide o žalobcom namietané nedodržanie zákonnej lehoty na vydanie rozhodnutia v zmysle ustanovenia § 192 ods. 5 zákona č. 73/1998 Z. z. z obsahu pripojeného administratívneho spisu mal aj najvyšší súd za preukázané, že dôvod prepustenia žalobcu zo služobného pomeru príslušníka PZ jeho nadriadený zistil najskôr dňa 02.10.2010, kedy Krajské riaditeľstvo Policajného zboru v Nitre prijalo podanie - sťažnosť Krajskej prokuratúry v Nitre, ktorou táto namieta porušenie služobných povinností príslušníkov KZ PR Nitra v súvislosti so zabezpečovaním predvádzania P. D. na Okresný súd v Nitre. Rozhodnutie – personálny rozkaz, vydal Minister vnútra Slovenskej republiky dňa 02.12.2008 a ten istý deň o 18:00 hod. žalobca rozhodnutie aj prevzal.

Z uvedeného nesporne vyplýva, že rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu bolo vydané a doručené v zákonom stanovenej subjektívnej lehote aj pri rozšírenom výklade pojmu „nadriadený“ v ustanovení § 192 ods. 5 zákona č. 73/1998 Z.z. Dodržanie jednoročnej objektívnej lehoty nebolo sporné, nakoľko zvlášť hrubé porušenie služobnej povinnosti došlo 30.09.2008.

Žalovaný posúdil intenzitu porušenia služobnej prísahy a služobnej povinnosti žalobcu v súlade so zákonom a na základe zákonom povolenej voľnej úvahy pri rozhodnutí. Krajskému súdu a najvyššiemu súdu podľa ustanovenia § 245 ods. 2 OSP prislúcha skúmať, či také rozhodnutie nevybočilo z medzí a hľadísk ustanovených zákonom, aké podklady pre svoje rozhodnutie k tomu správny orgán sústredil, či tak urobil v rozsahu, ktorý

mu umožnil vec správne rozhodnúť, a či tieto zistenia nie sú s týmito podkladmi v logickom rozpore.

Podstatou sporu pri preskúmaní zákonnosti postupu žalovaného bolo posúdenie, či správanie žalobcu naplnilo svojou intenzitou znaky zvlášť závažného porušenia služobnej prísahy alebo služobnej povinnosti a jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z.z.

Ako už najvyšší súd uviedol, námietky žalobcu uvedené v žalobe a v odvolaní nepovažuje za opodstatnené, nakoľko v priebehu správneho konania vyšli správne orgány obidvoch stupňov z dostatočne zisteného skutkového stavu, najmä z priamych dôkazov, výpovedí svedkov. Žalobcovi bola v konaní pred správnymi orgánmi daná v zmysle § 193 ods. 2 zákona č. 73/1998 Z.z. možnosť vyjadriť sa k návrhu na prepustenie zo služobného pomeru navrhovať dôkazy a obhajovať sa. Žalobcom navrhnutých svedkov – obvineného a osoby, s ktorou obvinený komunikoval, tak ako už bolo v rozhodnutiach konštatované, nemožno považovať za nestranné osoby, v dôsledku čoho správny orgán nepochybil keď ich k prejednávanej veci nevypočul. Na základe skutočností zistených v priebehu konania bolo nesporne preukázané, že žalobca počas výkonu eskorty obvinenému umožnil voľne pohybovať sa po chodbe budovy Okresného súdu v Nitre, pričom nezamedzil iným osobám v prístupe k obvinenému a umožnil mu dorozumievať sa najmenej s jednou osobou, ktorá je podozrivá zo spáchania viacerých trestných činov.

Podľa názoru najvyššieho súdu uvedené konanie žalobcu je v **hrubom rozpore so služobnou prísahou** uvedenou v § 17 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z.z., ktorú žalobca zložil a ktorou sa zaviazal, že bude čestný, statočný a disciplinovaný, že svoje sily a schopnosti vynaloží na to, aby chránil práva občanov, ich bezpečnosť a verejný poriadok, a to aj s nasadením vlastného života, že sa bude riadiť ústavou, ústavnými zákonmi, zákonmi a ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a je tiež **porušením** čl. 28 ods. 1 písm. d/ nariadenia MV SR č. 49/1993 o eskortovaní osôb, podľa ktorého je eskortujúci policajt povinný zamedziť iným osobám v prístupe k eskortovaným osobám a dorozumievaniu s nimi, ako aj ustanovenie § 48 ods. 3 a/, g/, h/, zákona č. 73/1998 Z.z. v zmysle ktorého policajt je povinný plniť svedomite úlohy, ktoré sú mu uložené ústavou, ústavnými zákonmi, zákonmi a ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi, ako aj úlohy uložené rozkazmi, nariadeniami, príkazmi a pokynmi nadriadených, ak bol s nimi

riadne oboznámený, v štátnej službe i mimo štátnej služby zdržať sa konania, ktoré by mohlo narušiť vážnosť Policajného zboru alebo ohroziť dôveru v tento zbor, dodržiavať služobnú disciplínu. Obrana žalobcu, že obvinený bol v útekovej väzbe nemôže zvrátiť napadnuté rozhodnutie, naopak podľa výpovedí svedkov žalobca svojim ľahkovážnym konaním založil kolúzny dôvod väzby. Aj podľa názoru najvyššieho súdu žalobcovo konanie malo vysoko negatívny vplyv na ostatných policajtov a zamestnancov Polície Slovenskej republiky a na verejnú mienku, čo má za následok poškodzovanie Polície Slovenskej republiky na verejnosti a narušovanie jej dôvery, a ohrozilo výsledok vyšetrovania v iných trestných veciach, preto konanie žalobcu bolo zvlášť hrubým porušením povinnosti a jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov služby. Žalobca s ohľadom na svoje služobné postavenie a zaradenie v Polícii Slovenskej republiky si musel byť vedomý dôsledkov svojho konania, a v tomto smere nekonal čestne, statočne a disciplinovane, čím porušil služobnú prísahu.

Podľa § 250h ods. 1 OSP, až do rozhodnutia súdu môže žalobca rozsah napadnutia správneho rozhodnutia obmedziť; rozšíriť ho môže len v lehote podľa § 250b. Žalobca v stanovisku rozšíril svoju žalobu okrem iného o výklad pojmu správnej úvahy, vyjadril sa k zásade *reformatio in peius* v správnom konaní a podrobne rozviedol otázku zavinenia. Keďže uvedené rozšírenie žaloby žalobca nesporne urobil po zákon stanovenej dvojmesačnej lehote, krajský súd nepochybil, keď sa v konaní nezaoberal týmito dôvodmi. Na základe uvedeného k týmto námietkam nebolo možné prihliadnuť ani v odvolacom konaní.

Krajský súd svoj názor k námietke žalobcu, že v prípade Mgr. M. G. žalovaný, ako v skutkovo zhodnom prípade postupoval rozdielne, odôvodnil v rozsahu podľa § 157 ods. 2 OSP. Žalobca spochybnil právny názor krajského súdu. Najvyšší súd v tejto súvislosti považuje za potrebné doplniť, že voči Mgr. M. G. bolo začaté konanie vo veci prepustenia zo služby príslušníka PZ za skutok, že 30.09.2008 ako veliteľ hliadky Obvodného oddelenia PZ Nitra N-105 spolu s členom hliadky ppráp. S.S. vykonával eskortu obvineného P.D. a nezabránil kontaktu obvineného s rôznymi civilnými osobami. Správny orgán rozhodnutím z 27.11.2008 č. p. ORP-3342-26/NR-2008 toto konanie zastavil, nakoľko nezistil porušenie služobnej prísahy a služobnej povinnosti zvlášť hrubým spôsobom a ponechanie Mgr. M. G. nepovažoval za ujmu dôležitých záujmov štátnej služby. V danej prejednávanej veci na základe iného skutkového stavu bolo žalobcovi preukázané, že svojím konaním na rozdiel od

Mgr. M. G. naplnil skutkovú podstatu ustanovenia podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z.z.

V súvislosti s predloženým uznesením prokurátora vojenskej obvodnej prokuratúry sp. zn. OPv 333/08 zo 17.05.2010 ktorým zastavil trestné stíhanie proti obvinenému žalobcovi za prečin zneužívanie právomoci verejného činiteľa je potrebné uviesť, že sa jedná samostatné konanie, odlišné od konania o prepustení zo služobného pomeru, s inou trestnoprávnou skutkovou podstatou. Avšak aj v uvedenom uznesení prokurátor v poslednom odseku zdôraznil, že príslušník Policajného zboru pri vykonávaní štátnej služby, teda aj pri vykonávaní predvádzania obvinených pred sudcu, musí postupovať v súlade aj s internými predpismi a správať sa v súlade so zásadami morálky, slušnosti a dodržiavať ustanovenia Etického kódexu príslušníka Policajného zboru.

Žalobca v odvolaní neuviedol také právne relevantné skutočnosti, ktoré by spochybňovali vecnú správnosť rozhodnutia krajského súdu. Nepochybil preto krajský súd, ak žalobu zamietol. Preto najvyšší súd napadnutý rozsudok krajského súdu ako vecne správny podľa § 250ja ods. 3 veta druhá OSP a § 219 ods. 1 OSP potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania najvyšší súd rozhodol podľa § 244 ods. 1 OSP v spojení s 246c ods. 1 veta prvá OSP a § 250k ods. 1 OSP, nakoľko žalobca v tomto konaní nemal úspech a žalovanému náhrada trov konania zo zákona neprislúcha.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 28. apríla 2011

JUDr. Jana Baricová, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:

P. Slezáková